

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 21. veljače 2019.

Analiza odluke

Šare protiv Hrvatske br. zahtjeva 22899/12 **odluka o nedopuštenosti zahtjeva**

Promjena sudske prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske nije dovela do pravne nesigurnosti

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud), u Odboru od 3 suca je 22. siječnja 2019. donio odluku kojom je utvrdio da je zahtjev podnositelja očigledno neosnovan te ga odbacio kao nedopuštenog.

Podnositelj zahtjeva, zajedno s pet drugih tužitelja, podnio je tužbu protiv trgovačkog društva Z.P. d.o.o. Općinskom sudu u Šibeniku, u kojoj je tražio utvrđenje prava vlasništva nekretnine te upis u zemljišne knjige. U tužbi je naznačio vrijednost predmeta spora u iznosu od 101.000 kuna. Općinski sud u Šibeniku odbio je tužbu kao neosnovanu, a podnositeljevu žalbu Županijski sud u Šibeniku je odbacio i potvrdio prvostupanjsku presudu. Podnositelj je zatim podnio reviziju Vrhovnom sudu Republike Hrvatske. Vrhovni sud je smatrao da su u tužbi postavljena dva tužbena zahtjeva koja proizlaze iz različitih pravnih osnova te je stoga podijelio vrijednost predmeta spora na dva dijela i odbacio reviziju *rationae valoris*. Ustavni sud je odbacio ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva zbog nepostojanja ustavnopravne biti stvari.

Podnositelj zahtjeva je prigovorio da mu je uskraćen pristup Vrhovnom i Ustavnom sudu.

Glede podnositeljevog prigovora da mu je povrijeđeno pravo na pristup Ustavnom sudu, Europski sud je primijetio da je podnositelj ovaj prigovor prvi put iznio 6. studenoga 2015. u odgovoru na očitovanje tužene države. S obzirom da je rješenje Ustavnog suda podnositelju zahtjeva dostavljeno 30. rujna 2011. slijedi da je ovaj prigovor podnesen više od četiri godine nakon tog rješenja, odnosno izvan šestomjesečnog roka u kojem se zahtjev mora podnijeti sudu. Stoga je odbačen sukladno članku 35. stavku 1. i 4. Konvencije.

Vežano za pravo na pristup Vrhovnom sudu, Europski sud je istaknuo da je već ranije utvrdio da nije došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije u predmetu koji se odnosio na slično pitanje (vidi [Jureša protiv Hrvatske](#), br. 24079/11, 22. svibnja 2018.).

U ovom predmetu, podnositelj zahtjeva nije iznio niti jednu činjenicu ili argument koji su mogli uvjeriti Europski sud da dođe do drugačijeg zaključka. Naime, Vrhovni sud je od 1. veljače 2010. godine počeo mijenjati svoje tumačenje članka 37. stavka 2. Zakona o parničnom postupku u predmetima sličnim onome podnositelja zahtjeva, razmatrajući zahtjeve za utvrđenje vlasništva i izdavanje tabularne izjave kao dva odvojena tužbena zahtjeva. Dakle, odbačaj revizije ne predstavlja različiti pristup Vrhovnog suda koji bi mogao stvoriti pravnu

nesigurnost, nego promjenu sudske prakse kao diskrecijsko pravo domaćih sudova, osobito u zemljama koje imaju sustav pisanog zakona gdje sudovi nisu vezani presedanima.

Slijedom navedenog, Sud je podnositeljev zahtjev proglasio očigledno neosnovanim te ga je odbacio sukladno članku 35. stavku 3. (a) i 4. Konvencije.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2018. *Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskom sudom za ljudska prava*